

Wyrok z dnia 7 października 1998 r.

II UKN 248/98

Dopuszczenie przez sąd drugiej instancji z urzędu dowodu z dodatkowej opinii, która okazała się zgodna z opiniami biegłych, wydanymi w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, czyni bezpodstawnym zarzut kasacji naruszenia art. 232 KPC.

Przewodniczący SSN: Teresa Romer (sprawozdawca), Sędziowie: SA Beata Gudowska, SN Stefania Szymańska

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu dnia 7 października 1998 r. sprawy z wniosku Józefa K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w W. o rentę inwalidzką wypadkową, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 1998 r. [...]

o d d a l i ł k a s a c j ę.

U z a s a d n i e

Pełnomocnik Józefa K. wniósł kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 21 stycznia 1998 r., którym Sąd ten oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu z dnia 1 lipca 1997 r.

Tym wyrokiem Sąd Wojewódzki oddalił odwołanie Józefa K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w W. z dnia 22 października 1996 r., którą wstrzymano wnioskodawcy dalszą wypłatę renty inwalidzkiej z tytułu wypadku przy pracy - wobec braku inwalidztwa.

W kasacji pełnomocnik wnioskodawcy zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 232 KPC polegające na niedopuszczeniu z urzędu dowodu z obserwacji wnioskodawcy na oddziale neurochirurgicznym oraz z opinii biegłego lekarza psy-

chiatry oraz naruszenie art. 233 § 1 KPC przez nierozważenie sprzeczności polegającej na stwierdzeniu u wnioskodawcy w 1992 r. 25% trwałego uszczerbku na zdrowiu z powodu następstw wypadku, a twierdzeniami biegłych o braku związku inwalidztwa wnioskodawcy z doznany podczas wypadku urazem. W kasacji został także przytoczony zarzut naruszenia art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.). Naruszenie tego przepisu pełnomocnik wnioskodawcy uzasadnił przyjęciem przez Sąd, że pomimo stwierdzonego w 1992 r. uszczerbku na zdrowiu wnioskodawcy nie przysługuje mu renta inwalidzka z tytułu niezdolności do pracy. Pełnomocnik wnioskodawcy w związku z zarzutami zawartymi w kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

W ustalonym przez Sąd Apelacyjny stanie faktycznym sprawy oraz na podstawie wniosków wyprowadzonych przez ten Sąd z dokonanych ustaleń nie można podzielić zarzutów przytoczonych w kasacji co do naruszenia przez Sąd drugiej instancji art. 232 i 233 § 1 KPC.

Podstawą kasacji zgodnie z art. 393¹ pkt 2 KPC może być tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy. W kasacji nie wykazano, aby zarzucane naruszenie przepisów postępowania mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

Nie można podzielić wywodów kasacji podważających słuszność dokonanych, na podstawie opinii biegłych ustaleń o braku u wnioskodawcy częściowej niezdolności do pracy (inwalidztwo III grupy), poprzez użycie argumentu, że u wnioskodawcy w 1992 r. stwierdzono 25% uszczerbek zdrowia w następstwie wypadku przy pracy z dnia 6 marca 1991 r.

Kryteria ustalania uszczerbku na zdrowiu i kryteria ustalania niezdolności do pracy są odmienne. Oceny uszczerbku na zdrowiu dokonuje się bez odniesienia do zdolności do pracy. Bardzo wysoki procent uszczerbku (np. w wyniku zeszpecenia) może w ogóle nie mieć wpływu na zdolność do wykonywania zatrudnienia. Dlatego też nie ma podstaw do zarzucenia Sądowi drugiej instancji przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Sąd Wojewódzki rozpatrując odwołanie wnioskodawcy zasięgnął opinii biegłych lekarzy sądowych neurologa i chirurga-ortopedy, którzy po

przeprowadzeniu badania wnioskodawcy, zapoznaniu się z jego dokumentacją lekarską, uznali, że nie jest on inwalidą w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 6 marca 1991 r.

Biegli uzasadnili swoje stanowisko w sposób bardzo szczegółowy. Zwrócili uwagę na to, że zmiany zwyrodnieniowe, przeciążeniowe i zwężenie jednego z kręgow ujawniono w wyniku badań szpitalnych już w dniu wypadku, który polegał na nadmiernym wysiłku przy dźwiganiu ciężaru. Biegli na podstawie wyników tych badań doszli do wniosku, że zmiany w kręgosłupie występowały u wnioskodawcy wcześniej, przed zdarzeniem z 6 marca 1991 r. Stwierdzone przez biegłych zmiany w kręgosłupie, nie powodują obniżenia zdolności do zarobkowania w stopniu powodującym inwalidztwo w związku z wypadkiem przy pracy.

Sąd Apelacyjny w toku postępowania zwrócił się do prof. dr hab. Andrzeja B. z Kliniki Neurologicznej Akademii Medycznej w W. o wydanie opinii w przedmiocie inwalidztwa wnioskodawcy. W bardzo szczegółowej tezie dowodowej [...] Sąd wskazał temu biegłemu m.in. dokumenty z przebiegu leczenia wnioskodawcy i dotychczasowe opinie biegłych celem zapoznania się z nimi i uwzględnienia ich przy udzielaniu odpowiedzi na pytania Sądu dotyczące inwalidztwa, jego przyczyny z uwzględnieniem ewentualnego pogorszenia się stanu zdrowia w wyniku wypadku oraz określenia, czy w stosunku do poprzednio rozpoznanego stanu zdrowia nastąpiła poprawa i na czym ona polega. Prof. dr hab. Andrzej B., po zapoznaniu się ze wskazanymi przez Sąd Apelacyjny dokumentami z przebiegu leczenia oraz z opiniami biegłych doszedł do analogicznych wniosków jak uczynili to biegli w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. W ocenie prof. Andrzeja B. poprawa w stanie zdrowia wnioskodawcy, w wyniku której nie jest on częściowo niezdolnym do pracy, wyraża się w ustąpieniu objawów bólowych, utrzymanej sprawności chodu i miernym ograniczeniu ruchomości kręgosłupa.

W tych okolicznościach sprawy zarzut naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 232 KPC jest bezpodstawny. Przepis ten w zdaniu drugim stanowi, że sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez strony. Sąd Apelacyjny w tym właśnie trybie dopuścił dowód z opinii prof. B. Z protokołu rozprawy apelacyjnej wynika, że postanowienie o przeprowadzeniu tego dowodu zapadło z urzędu.

Skoro uzupełnione w trybie art. 232 KPC postępowanie dowodowe potwierdziło brak inwalidztwa spowodowanego wypadkiem - Sądowi Apelacyjnemu nie

można także zarzucić naruszenia art. 233 § KPC, albowiem ocena materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd jest całkowicie zgodna z treścią tego materiału.

Na temat bezpodstawności zarzutu kasacji co do naruszenia art. 233 § 1 KPC przez Sąd Apelacyjny, ze względu na stwierdzenie u wnioskodawcy trwałego uszczerbku na zdrowiu w następstwie wypadku, wypowiedział się Sąd Najwyższy w początkowej części uzasadnienia.

Skoro ze stanu faktycznego sprawy, ustalonego na podstawie bezbłędnie zebranego i ocenionego przez Sąd materiału dowodowego wynika, że wnioskodawca nie jest częściowo niezdolnym do pracy w następstwie wypadku przy pracy z dnia 6 marca 1991 r., bezpodstawny jest zarzut kasacji naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 18 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Kierując się powyższymi względami Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====